

cirkl maandub Eesti muusikamaastikule

16. oktoobril ilmub Õunaviksilt sooloalbum uuelst Eesti artistilt cirkl. Debüütplaad kannab nime “Fables of a Faraway Land” ja see ilmub nii vinüüli kui CD kujul.

cirkl on hetkel Göteborgis tudeeriv **Liis Ring**, kes muusikuna teinud kaasa mitmetes Eesti bändides (Animal Drama, Mirabilia, Talamak jt). Oma esimeste lugudega paotas ta kapiust möödunud aasta novembris. Tegemist oli amüsanselt värske indiepopibriisiga Eesti muusikamaastikul ja nii ei läinud aastatki kui Õunaviksil valmis täispikk album, mis koondab cirkli kahe aasta loomingu paremiku.

Tema muusikas on nii õrna poeesiat kui elulist draamat, “lood on sündinud vajadusest iseendas ja ümbritsevas toimuvat peegeldada,” ütleb ta. Plaat on salvestatud väga erinevates paikades ja meeleoludes ning on ka žanriliselt kirju – seal on nii indiepoppi kui RnB’d, estraadi ja klassikatki.

Plaadikujunduste ja illustratsioonide autoriks on **Eiko Ojala**, kes plaadi esikaane motiiviga ka iseseisva kunsteose (kõrvaloleval fotol see suurem objekt). Signeeritud A1 mõõdus artprinte tuleb müügile 19 eksemplari ja neid saab tellida koos plaadiga (lisainfo villem@ounaviks.ee).

Plaadi esitluskontserdid toimuvad 16. oktoobril Tallinnas **Schilling Kontserdil** F-Hoone mustas saalis, kus väliskülalisena astub üles **Sean Nicholas Savage** (CA), ning 17. oktoobril Tartus **Uues Teatris**, kus esitleme ka suvel ilmunud remiksides LPd “Yaki-Läki Versions” ja kontserdi annavad ka **Pastacas** ja **Galaktlan**. cirkl astub laivil üles koos Karl Pettiga, kes tegi kevadel ära suure töö ka plaadi

lugude miksijana. Esitlustel on nii LP kui CD müügil pea poole odavamalt kui kauplustes.

Õunaviksi veebis saab kuulata valikut plaadi lugudest, singliloost “Fool’s Gold” on valminud ka video:

ounaviks.ee/ov18.htm

“Kas see olen ikka mina!”

See on Liisil juba kolmas intervjuu plaadi ilmunise eel ja pärast seda tundus talle, et nüüd on küll juba kõik küsimused ära küsitud ja vastatud. Nii et napilt vedas.

Tee alustuseks linnulennult ülevaade enda elukäigust. See on olnud geograafiliselt ja kultuuriliselt üsna mitmekihiline.

Olen sündinud 1990. aasta algul Tallinnas, neli esimest eluaastat möödusid Lasnamäe, Pirita-Kose ja Räpina vahel. 1994. aasta sügisel otsustas mu ema kolida Eestist ära Norra mägede vahele ja võttis loomulikult ka minu kaasa. Nii väikese lapsena ei olnud mul erilist kohanemisprobleemi ja juba poole aasta pärast rääkisin lususalt norra keelt, rääkimata sellest, et olid tekkinud kohalikud parimad sõbrad ja lemmikmängupaigad ümberkaudsetes kaljustes kuusemetsavõsades. Ema tegi õnneks kõik endast oleneva, et mul eesti keel mees püsiks ja mälestus päris kodust ei tuhmuks – käisime igal aastal mitu korda Eestis perel külas, ja ajapikku hakkas mulle tunduma, et just nende nädalate nimel elasingi. Eesti suvised ja jõule ootasid kuid ja kuid, mul oli isegi seina peal endameisterdatud kalender, mis näitas, kui mitme päeva pärast järgmine reis toimub. Kuidagi nii läkski, et meid mõlemaid hakkas väljamaal elamine koormana rõhuma ja 2000. aastal kolisime tagasi, seekord Tartusse. Nädal hiljem läksin Tartu Karlova Gümnaasiumi neljandasse klassi ja olin kuid täielikus šokis sellest, kuidas Eesti koolides ikka nii raske on ja nii palju õppida jäetakse. Norras ei pandud veel nii väikestele hindeidki. See andis samuti tunda, et kooliminekuva erinevust Norra ja Eesti vahel kogemata ei arvestatud (seal 6, siin 7) ja ma olin aasta võrra veel õppekavast maas ka. Klass, kuhu sattusin, oli veel muusikakallakuga – neil olid siis juba solfedžotunnid, kus pidi noodist laulma ja intervallide kuulama,

kooriproovid kahel päeval nädalas ja veel individuaaltunnid instrumendiõppes – kuna ma ei teanud tollal nootidest veel midagi ja polnud eriti muusikast huvitunud, tundus mulle see kõik lihtsalt kohutavalt raske. Tagantjärele tulevad mul külmajudinad peale, kui põhikooliajale tagasi mõtlen – vahel oli tore ka, muidugi, mul tekkisid head sõbrad seal ja muusikast hakkasin samuti mingil hetkel huvituma – aga just see kultuurišokk ja sellele järgnev stress, mis ei saanud ja ei saanudki otsa. Ei ole normaalne, et kool lihtsalt võtab lapsele tema lapsepõlve ära.

Õnneks läksin juba 15-aastaselt Elleri-kooli klassikalist kitarri õppima, mis mõnes mõttes “päästis” mu. Need Elleri-ajad on ikka väga helged nüüd meenutades, olime julged ja veidi hullumeelsed noored seal, Oleg Pissarenkoga eesotsas, kes, mulle tundub, meid kõiki oma elufilosoofiaga nakatas. Pärast neid aegu olen seiklemas käinud nii EMTAs, Viljandi Kultuuriakadeemias kui ka Malmö muusikakõrgkoolis, kusjuures eranditult kõigist olen saanud täiesti erakordseid teadmisi ja kogemusi. Mõni ehk mõtleb, et on ikka imelik küll, et ühtegi kooli ära ei lõpetata, aga mulle endale tundub, et liigun eesmärgile järjest lähemale.

Ja sellest sügisest õpid ja elad jälle Rootsis, Göteborgis kõrgemas muusika- ja lavakunstikoolis muusika- ja heliproduktiooni. Kuidas seal?

Tundub, et mõneks ajaks on jälle rahu leitud, Göteborg on hetkel minu jaoks lemmiklinn lausa. Siin on ideaalses tasakaalus paljud faktorid, mis minu jaoks olulised. Linna ümbruses paiknevad imelised kaljujärvedega matkatavad looduskaitsealad, kuhu liialdamata sõidab rattaga kesklinnast 10 minutit. Kui on soovi kultuurielust osa saada, toimub siin nii palju, et ei oska valikuid teha. Kontserte annavad regulaarselt artistid üle maailma, kõige erinevamate žanritest. Ühel päeval

vaimustud Göteborgi sümfooniaorkestrist, teisel päeval lähed kuulama Mew'd või Warpainti. Kooli kõrval on Göteborgi kunstimuuseum, kus hetkel Van Gogh, Gauguin ja Bernard mahuka näitusena esindatud. Sinna pääsevad alla 25-aastased tasuta – kasutan võimalust, kuniks seda on! Inspireeruda on siin paljust. Rääkimata siis sellest, et linn on ka lihtsalt kaunis. Lemmiktegevus: koolist, mis asub otse linnasüdames, sõita õhtupimeduses 9 km rattaga koju, äärelinna, ja näha kõike, mis sinna vahele jääb. Eile just tuli Little Dragoni (*Liisi üks lemmikbände, mis resideerub samuti Göteborgis – VV*) trummar vastu ka, kusjuures, kui ratta seljas olin.

Sinu lugusid kuulates olen korduvalt imestanud, kui hea kompositsioonitaju sul on. Kuidas lood valmivad?

Suur aitäh! Enamasti nokitsen neid üsna pikalt, vahel seisavad poolikud lood aasta või rohkemgi, kuni nad minu jaoks “valminud” on ja mingi uue hea osa või vormi peale tulen, mis otsad kokku tõmbab. Enamasti väga paljusid eri versioone ei proovi, üritan võimalikult energiasäästlik olla ja mitte end ühe loo kallal töötamisega ära väsitada. Vahel kiirustan end ka nimelt tagant, kui väga vaja, et saaks ruttu kaelast ära, jumala eest enne, kui ma ise ära jõuan tüdineda. Osade lugudega on kohe rada silme ees, teised on rohkem improviseerides sündinud ja nendega tuleb ka pärast rohkem vaeva näha, et midagi korralikku kokku saaks – aga ehk on nad see-eest jälle põnevama struktuuriga, ei tea, ei oska ise vist hinnata niimoodi.

Kõigi lugude sõnad on kõik su enda kirjutatud, on see sul muusikategemise kõrval oluline?

Kirjutamine on mul ikka natuke hobiks ka. Vahepeal vajub ära, aga teatud hetkedel tundub jälle, et lihtsalt pean sõnadega ümbritsevat ja sees olevat peegeldama – siis võtan oma märkmiku välja, mis mul alati kaasas on, ja kirjutun, kuni see, mis tahtis välja tulla, on paberil. Sellised vabavärsikesed. Aga laulutekstdid on enamasti siiski muusikasse kirjutatud, mitte vastupidi, kuna mulle tundub, et need teised tekstdid on liiga laialivalguvad, et meloodiat sinna peale mõelda. Laulu jaoks on oluline, et oleks olemas mingi riim ja konkreetsus, raam.

Võid sa ehk avada veidi mõne loo tausta? Eriti põnev oleks mõnest instrumentaalist lähemalt aimu saada.

Räägin “Belle fleurist” veidi. Põhimõtteliselt on see plaadi

kõige õnnelikum lugu, minu jaoks kõigi plaadil olevate kannatuste (mis on pea iga loo läbiv teema) lõpp ja uus algus. See tunne tuli mu peale ühel oktoobriõhtul eelmisel aastal, kui Tallinnas minu ja mu elukaaslase Pronksi tänava korteris üksi olin. Veel päev enne oli üsna ebaselge, kas mu senine elu jälle muutub tundmatuseni (“Fool’s Gold”), aga sel õhtul loksusid kõik detailid veinipudeli kõrval paika. Veini nimi oli “Belle fleur”.

Kui kuulasime esimest korda miksitud materjali üle, õhkasid pärast viimast, plaadi nimilugu: “Mul oli praegu selline tunne, et kas see olen ikka mina!” Oled nüüdseks juba jõudnud harjuda, et see ikka oled sina ja sinu plaat on valmis saanud?

Ei tea midagi. Iga kord on ikka üsna ebareaalne, kui oma muusikat kuulma juhtun... teadvustan endale, muidugi, et plaat on valmis ja et see on minu loodu seal peal, aga kuna olen üsna ammu selle materjali endast eemale saatnud, kuulan seda nüüd mõnes mõttes eemalt, justnagu teine inimene juba. Esimesed lood on lausa 2012. a. hilissuvest (“Linnu lend”, “Jag talar med katter”) ja vaatan neid nagu suureks kasvanud lapsukesi, kes juba oma elu elavad :D

Töötad juba uute lugude kallal. Oskad vihjata, kuhu suunas su helilooming liigub?

Hetkel on mul raske isegi hinnata, kas kogu see pakk, mis sealt tuleb, üldse cirkli nime alla ära mahub... aeg-ajalt tabab mind soov katsetada “raamist välja”. Hetkel olen tegelnud nii klassikalise muusika kui ka jazzi ja R&B’ga. Pean ootama ja vaatama, ehk tuleb veel mingi muusikaline projekt lisaks cirklile, mis on siiski praegu indiepopi suunitlusega. Või siis tehagi nii, et cirkli nime alla mahub mistahes muusika, mis mind parajasti huvitab.

Oled andnud juba mitu intervjuud. On midagi, mida keegi küsida pole osanud, aga oled ise oma plaadi või muusikaga seoses viimasel ajal mõelnud, tundnud või öelda tahtnud?

Hmm... tahaksin lisada seda, et see plaat on minu jaoks hetkel tipp. Ta jääb sinna minu jaoks ja ma ei tunne vajadust seda kuidagi “ületada” järgneva materjaliga. Ta on täiuslik oma ebatäiuslikkuses, taotluslikult lo-fi ja kodune, taotluslikult ebaühtlane. Minu eesmärk ei olnud ega ole ka nüüd koguda tuntust kui Eesti uus naissoost pop-, indie- vms artist. Sellega, et plaat on valmis ja väljas inimestele kuulamiseks, ongi juba eesmärk täitunud.

Pakuks sulle võimalust soovitada kuulajale, mis tingimustes võiks (ühe võimalusena) sinu plaati kuulata?

Ainus tingimus kuulajale oleks, et ta *kuulaks*. Mulle tundub, et minu muusika ei sobi peo, vestluse, söögitegemise vms taustale, kuna siis ta lihtsalt läheb kõrvust mööda, temas ei ole sellist popmuusikale omast powerit. Parim oleks seega istuda rahulikult ajal toredas kohas ja kuulata nii, et mitte midagi muud ei tee. Siis jõuavad nüansid kohale.

Kui saaksid aasta täielikku loomevabadust koos sihtotstarbelise stipendiumiga, et kirjutada muusikat ükskõik kus maailma otsas, ükskõik, mis tingimustes ja kelle abiga. Kuidas see võiks välja näha?

Esimesed neli-viis kuud viibiksin kuskil kaugetes paikades, kus varem pole käinud. Külastaks Jaapanit, Hiinat, Nepaali, Indiat, inspireeruks kohtadest ja kultuuridest, mille taolisi varem pole näinud. Ülejäänud aja elaksin vaheldumisi siinsamas Göteborgi külje all oleval saarekesel väikeses suvemajas ja Eestis, kohtades, mis mulle armsad on. Laseksin loodusel, merel ja rahul oma töö teha, aeg-ajalt külastaksin ka linna ja toredaid inimesi, et päris erakuks ei muutuks. Teeksin kindlasti koostööd oma praeguste kursavendadega, kellel kõigil on midagi ainulaadset jagada, samuti oma inimestega Eestis.

Soovin omalt poolt, et selline stipendium kord ka määrataks, ja tuult nootidesse!

Küsis Villem Valme

Foto: Renee Altrov